

[Finansministeren.]

gen opfordring til hr. Lysholt Hansen om at stille forslag om, at ændringsforslaget rettes til 239 mill. kr.

Hvis man kunne tænke sig en maksimal kommunal udskrivningsprocent på 18, ville det derimod kun koste 99,3 mill. kr. Går man op på 19, vil det koste 28,7 mill. kr., og ved en maksimal kommunal skatteudskrivning på 20 pct. ville staten kun risikere en udgift på 8,9 mill. kr., men så er man vel også ved at komme derop, hvor det ikke længere har ret meget zweck at indføre en maksimal kommunal skatteprocent.

Hr. Lysholt Hansen stillede mig også et spørgsmål om, hvor meget dette ville hjælpe, altså overskudspolitikken, kreditstramning osv., og han har stillet det samme spørgsmål i finansudvalget. Jeg må sige, at jeg tør ikke give noget tal fra mig, jeg tør ikke vurdere, om dette vil have en virkning på betalingsbalancen af det ene eller det andet omfang; jeg tør kun sige, at jo stærkere vi strammer og holder fast nu først for den periode, hvor vi vil få den meget kraftige økonomiske oppustning her i foråret og i sommeren, desto mere tror jeg det vil hjælpe.

Jeg vil gerne sige til hr. Lysholt Hansen, at jeg vil ikke bestride, at man kan mene, jeg havde haft pligt til at fortælle finansudvalget i tirsdags, hvad man havde besluttet samme dag på ministermødet. Det vil jeg ikke bestride. Men det faldt mig egentlig ikke ind; når jeg kommer i finansudvalget, sidder jeg og er bange for hr. Lysholt Hansen, er frygtssom og har nerver på, og derfor tænkte jeg: her kommer du kun for at svare på det, du bliver spurgt om, du har ikke noget at skulle have sagt derudover. Jeg erindrer mig janteloven, jeg er den lille minister, der kommer i det store udvalg. Det kan da godt være, at hr. Lysholt Hansen derfor kan sige, at jeg burde have oplyst om de og de ting, men da jeg ikke blev spurgt, og da der i øvrigt havde været holdt pressemøde, således at journalisterne her i huset var orienteret om det, så faldt det mig altså ikke ind; det er jeg for så vidt ked af, for jeg kunne jo lige så godt have givet de oplysninger; jeg måtte jo ud med så mange andre ting, som hr. Lysholt Hansen tvang ud af mig.

Spørgsmålet om byrdefordelingen i øvrigt

har jo været drøftet meget her i dag, og jeg kan sige, at det blev forhandlet med kommunerne i foråret 1969. Heri ligger ikke, at kommunerne accepterede den byrdefordelingsplan, som fremkom på grundlag af disse forhandlinger. Men det blev grundigt drøftet med dem, og årsoversigten viser, at det, man tilsigtede, nemlig en neutralitet i forholdet mellem stat og kommune, også blev opnået igennem denne byrdefordeling. Nu er den anden fases opgave vel mere at sikre en ligeligere byrdefordeling imellem kommunerne end i og for sig at se på forholdet mellem stat og kommuner.

Til fru Grethe Philip vil jeg gerne sige med hensyn til årsoversigten, at den i år faktisk er lidt tidligere på trapperne end før. Nu har jeg tidligere ofte gjort vrøvl over, at denne årsoversigt er kommet for sent, men redaktionen sluttede i år den 12. marts, i 1969 den 1. marts, i 1968 den 12. marts. I 1967 var det den 30. marts, i 1966 den 24. marts og i 1965 den 15. marts, før redaktionen sluttede, og så blev den altså trykt og omdelt nogle dage senere.

Skatterestancerne. Der er for mig ingen tvivl om, at det havde været en lettere overgang til kildeskattesystemet, om vi ikke havde haft 1.500 mill. kr. hængende i skatterestancer fra året 1969, som skulle inddrives i 1970. Man kunne have lettet dette på forskellig måde, f. eks. ved at slette disse restancer, men det ville have kostet kommunerne meget betydelige beløb, nemlig størstedelen af de 1.500 mill. kr., for således som afregningsforholdet er mellem kommuner og stat efter det gamle system, skulle kommunerne betale statsskatterne til bestemte datoer, og så måtte de selv se at indkradse dem hos borgerne. Det vil sige, at det stort set havde været kommunerne, der havde lidt tabet, og det har vi ikke ment vi kunne byde kommunerne, hvortil kommer, at vi heller ikke mener, vi kan byde de skatteydere, der betaler til tiden, at slette restancerne. Restancer kan slettes i individuelle tilfælde, hvor særlige grunde taler for det, personlige, sygdomsmæssige eller andre grunde. Men en total slettelse af skatterestancer ville i den grad have nedbrudt skattemoralen i det danske folk, at man ikke kunne være det bekendt over for de mennesker, der har betalt til tiden.

Jeg forstår også, at fru Grethe Philips